

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

194. An justè ejectus à Religione, si aliquid acquirat, Monasterio acquirat?
Et ex doctrina hujus quæstionis infertur, an Religiosus ejectus, si se
dignum efficiat, & reformet suos mores, teneatur ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76429](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76429)

Religiosum eiectum; ergo etiam iste debet habere ius compellendi Religionem ad eum emanatum recipiendum; nam respondeo quoddam est dispar ratio. Nam cum Religio sit innocens, mirum non est si potiori iure gaudeat, quam Religiosus, qui suis delictis Religionem laesit.

3. Notandum est etiam hic contra Federicum de Senis conf. 38. & alios quos citat, & optimè reprobant Sanchez loco citato, 34. Religiosum eiectum, quando admissio in suam pristinam Religionem post debitam correctionem desperatur, non teneri ad aliam Religionem transire. Adde etiam, quod aliqui, uti supra visum est, probabiliter asserunt, Religiosum eiectum non teneri redire ad ipsammet Religionem, de qua eiectus fuit.

4. Item contra Hieronymum Rodriguez in cõpend. Reg. v. sol. 57. n. 6. & Emanuelè Rodriguez in qq. Reg. tom. 1. q. 30. art. 19. puto eiectos à Religionem teneri ad præcepta, & ieiunia in regula Religionis de qua eiecti sunt, sub præcepto contenta, & ita teneri Io. Franciscus Suarez in enchirid. cas. conf. lib. 3. §. de voto obedientia, & Sanchez num. 53.

Et tandem nota non posse dictos eiectos ad Ordines promoveri, vnde cum illis debent dispensare Prælati ante expulsionem per privilegia Ordinis, vel Episcopus, si in illas irregularitates dispensare possunt. Vide Hieronym. Rodriguez ubi supra.

RESOL. CXCIV.

An iuste eiectus à Religione, si aliquid acquirat, Monasterio acquirat? Et ex doctrina huius questionis inferatur, an Religiosus eiectus, si se dignum efficiat, & reformet suos mores, teneatur eum Monasterium recipere? Et an teneatur etiam ipse redire, quoties fuerit à Monasterio vocatus? Ex p. 7. tr. 12. & Milc. 3. Ref. 4. alias 2.

S. 1. A ffirmatiuam sententiam docet Lopez de Texeda in Controuer. Theologia Moralis tom. primo, libr. secundo, tract. 1. controuer. 10. dub. 1. n. 12. ubi sic ait. Cæterum religiosum sic per sententiam iustam à Religione eiectum, quicquid acquirat in saeculo, acquirere Religioni esse omninò certum mihi persuadeo propter multa. Primò, quia illius Religio si delicta, & laudabilis Religionis consuetudo repellendi à se inquietos, & Religionis destructores, non debet ei nocere, nec præiudicare, nec debet eam privare iure quod habebat ad bona illius religiosi. Secundò quia Religionem eiecere religiosos inquietos, & scandalosos, eique nociuos, ne sua conuersatione præiudicium cum aliis religiosis, illos perdat, est favor in commodum Religionis, & augmentum eius introductus: ergo non debet in detrimentum eius ob alicuius religiosi facinora retorqueri, nam ut habet regula iuris à nobis non semel repetita, quod in fauorem alicuius institutum est, non debet in detrimentum eius retorqueri: at si Religio vel monasterium ob eiectionem iustam per sententiam comprobantem eius delicta privaretur iure, quod habebat ad bona religiosi, favor iste, seu ius, quod habet ad expellendum religiosum inquietum, ut cæteros religiosos bonos seruet, retorqueretur in eius detrimentum, ergo, Tertio; quia religiosus eiectus à Religione per sententiam iustam non est totaliter à Religione præcisus, & auulsus, quin si se dignum efficiat, & reformet suos mores ac de perpetratis culpis poeniteat, teneatur monasterium eum recipere, & ut diximus teneri ipse redire, quoties fuerit à Monasterio vocatus, & id debet habere in præparatione animi, immò si redire noluerit,

Tom. VII.

potest compelli per censuram excommunicationis, vel per alias pœnas, & supplicia, ut expressè habetur, cap. ult. de regul. iur. ubi supponitur eiectos si fuerint vocati, teneri redire. Hucvique Texeda; cuius sententia stando in iure communi mihi placet, licet contraria sit probabilis; tamen hodie sustineri non potest, nam ut obseruat Eminentissimus Cardinalis de Lugo de Iustificato. 1. dispur. 3. sect. 11. num. 140 Sanctarellus tract. de Apostasia cap. 76. dub. 2. num. 6. noster Pater Leone de Cens. Recol. 6. litera E. num. 331. Lezana in Summa Q. Q. Regul. tom. 1. cap. 23. num. 16. & alij, per motum proprium Gregorij XIII. bona Religiosi eiecti post ipsius mortem pertinent ad Cameram Apostolicam. Notat tamen & optimè citatus Eminentissimus Cardinalis de Lugo supradictum motum Gregorij XIII. non obtinere, si ille Religiosus eiectus recipiatur in alia Religione, quia solum procedit, quando Religiosus extra Religionem obiit, qui autem ad aliam transit, non moritur extra Religionem.

RESOL. CXCIV.

An Religiosi eiecti, si expendant bona in usus illicitos, teneantur accipientes ea Monasterio restituere? Et aduertitur Religiosum habentem licentiam à Superiore expendendi bona in quoscumque usus vellet, non peccare contra iustitiam, si det talia bona meretricibus, &c. nec eas teneri ad restitutionem. Ex p. 7. tr. 12. Milc. 3. Ref. 5. alias 3.

S. 1. A ffirmatiuè respondet Lopez de Texeda in Controuer. Theologia Moralis tom. primo, libr. secundo, tract. 1. controuer. 10. num. 17. Primò, ait ipse, quia religiosus eiectus est verus religiosus non secus ac alij, qui intra claustrum Monasterij commorantur, nullum alicuius rei dominium habens, & si peruersè aliqua bona infumat, ac in turpes usus elargiatur, recipientes tenentur restituere id omne, quod ab eo acceptum: ergo idem prorsus dicendum est de religioso iusto à Religione eiecto. Maior huius syllogismi est certa, & minor etiam est parte nota, consequentia verò sequitur necessarid ex præmissis. Secundò, quia eiectus etiam per sententiam iustam non aliter potest expendere bona acquisita, quam iuxta Prælati Monasterij voluntatem interpretatiuam, & iuxta facultatem ei ab eo traditam, cum non sit illorum bonorum dominus, ut manifestum est: qua ratione fatetur Molina, & Nos supra censuimus esse omninò verum, religiosum eiectum, per vltimam voluntatem sine expressâ Summi Pontificis licentia disponere non posse de bonis acquisitis: cuius ratio est, quia usus & commoditas illorum bonorum solum illi conceditur, interim dum vivit, ac præsumendum non est Monasterium, nec eius Prælatus ad huiusmodi turpes alienationes ei concedere licentiam, dum usum, & facultatem talium bonorum ei concesserunt. Immo quamvis Prælati male faciens facultatem concederet tali Religioso eiecto consumendi pecunias in turpes, & inhonestos usus, talis licentia esset prorsus valore destituta, & idèò talis religiosus eiectus in dispositione talium bonorum, ita se haberet, ac si absque vlla licentia de illis bonis disponderet: nam Prælati non habet potestatem dissipandi bona Monasterij. Tandem confirmantur omnia ista, quia religiosus eiectus, vel manet verus religiosus, & cum voto solemnè paupertatis, vel non: hoc secundum dici non potest, ut notum est, ergo dicendum est primum: Tunc sc. Sed qui accepit à Religioso solemniter professio bona aliqua absque Prælati licentia, quamvis ipse sine tali licentia alienando illa bona peccet mortaliter,

L 2